

114 — Като изключимъ сегашно-то и минало то несъвършено време, вообще сички-тъ други времена ся измѣняватъ, и по първо-то спряженіе, и ставатъ видъ *свършенъ* или *еднопжтенъ*, съ сички-тъ негово времена и наклоненія; като: *кръцавахъ, кръстихъ; ще кръцавамъ, ще кръстъ; кръцавай, кръщи; тръкаляхъ тръкулнахъ; ще тръкалямъ, ще тръкуль, ще тръкуль* . . . и пр.

115 — Свършенія-тъ и еднопжтнія-тъ (който става съ прибавка-тъ на *н* въ корена-тъ на глагола-тъ, като: *парж, парнахъ; хлопамъ, хлопнахъ*) видъ произхождатъ, както казахми, отъ глаголи-тъ на първо-то и второ спряженіе и ся спрягатъ съкоги по първо-то (вишь § 114)

116 — Нѣкои първоначални, отъ това спряженіе, творѣтъ свършенія-тъ си видъ като глаголи-тъ по първо-то спряженіе; като: *чакахъ* (видъ несъвр.), *до-чакахъ* (видъ свърш); *ще чакамъ* (видъ несъвр.) *ще дочакамъ* (видъ свърш); тѣй и *думамъ, гледамъ, кх-рамъ*, и пр.

Забѣж. Последньо-то спряж. различава вообще отъ първо-то: — 1. че сълагателно наклоненіе нѣма, — 2. че извътелно-то му нѣма толкова времена колко-то първо-то, — 3. че условно-то му е лишено отъ откоѣзминало време, — 4. че напосоки сички-тъ му глаголи сѣ сложни или предложни и произхождатъ отъ глаголи-тъ на първо-то.

За произведение-то на сложни-тъ глаголи.

117. — Сложни-тъ глаголи, както казахми, произхождатъ отъ първоначални-тъ, кои-то, при предлогатъ нѣкогого приематъ, измѣняватъ и окончателна-тъ си ъ